

5. KNÍHA 40. SÉRIE "Z KRVÍ A POPOLY"

DÚŠA Z POPOLA A KRVÍ

MOMENTÁLNE NAJPREDÁVANEJŠIA AUTORKA
POĎA *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

SOLUS

ATLANTIA

BAVNE NE
MORE

KARSODONIA

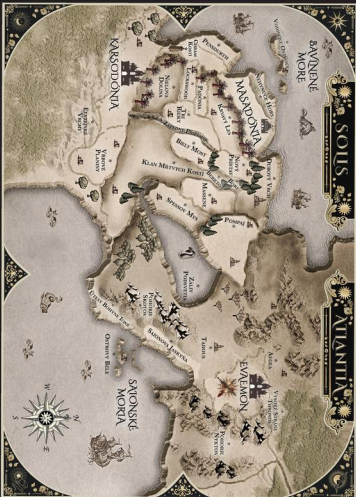
WASODONIA

KLAN MRYVICH KORTI

SEASON MYA

SAIONSKE
MORJA

EVAEOMON

DUŠA Z POPOLA A KRVÍ

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: A SOUL OF ASH AND BLOOD;
Blood and Ash Book #5 (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye
Concepts, Incorporated) preložila Dana Petrigáčová.

Translation © 2024 by Dana Petrigáčová

Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

A SOUL OF ASH AND BLOOD copyright © 2023 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-35-2

EAN 9788069010352

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátsve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

VENOVANIE

Venované tebe, čitateľu.

PRÍTOMNOSŤ I

Z tmavej chodby sa niesla sladká, no zatuchnutá vôňa. Prudko som obrátil hlavu za ľahkými, rýchlymi krokmi, siahol si na bok a vytasil krveľovú dýku.

Medzi pieskovcovými stĺpmi sa do sály osvetlenej lampami v zdanlivo nekonečnej krypte pod zámkom Wayfair vrhol upír. Zachytil som len záblesk povievajúcich tmavých vlasov, alabastrovej pokožky a karmínového hodvábu.

Nezaváhali sme. S Kieranom sme nestratili ani sekundu, odkedy sme vošli do podzemia.

Vrhol som dýku, ktorá letela cez celú sieň. Zasiahla cieľ, zabodla sa upírovi hlboko do hrudníka, prerušila jeho otravný, príšerný škrekot a zrazila povýšeného na zem. Na tele sa mu okamžite objavili trhliny, šírili sa po lícach a hrdle. Popraskala mu koža, začala sa odlupovať, mäso odpadlo od kostí a premenilo sa na prach. Moja dýka v sekunde zarinčala o kamennú dlážku a ostala ležať už len vedľa kopy hodvábu.

„Cas,“ zaznelo ako povzdych a napriek pocitu márnosti naplňujúcej zadychčaný hlas sa mi pery skrútili do úsmevu.

Nevedel som si pomôcť, keď Poppy vyslovila moje meno. Pri tom zvuku mi niekedy zovrelo hrud', no predsa som sa cítil ľahký ako vzduch. Inokedy mi stvrdol ako kameň. No vždy som sa musel usmiať.

„Ten povýšený na nás nezaútočil,“ povedala Poppy.

„Utekal k nám.“ Prešiel som k dýke a zdvihol ju.

„Alebo skôr pred nami,“ opravila ma.

„Aj tak sa na to dá pozerat.“ Utreľ som si čepel' do nohavíc, odložil dýku a zadíval sa na ňu – a, došľaka, zalapal som po dychu.

Každý centimeter na Poppy prezrádzal, že práve vybojovala príšernú bitku. Líca mala od krvi a špiny, rovnako aj oblečenie a ani nehovoriac o jej bosých nohách. Vrkoč, do ktorého si zaplietla neposlušné vlasy, mala skoro celý rozstrapatený a pramene sa jej v slabom svetle plynových lúčok leskli ako omamné červené víno a rozlievali po pleciah a chrbte.

Aj tak mi pripadala nádherná.

Moja spriaznená duša.

Moja kráľovná.

Nie bohyňa, ale prvotná – prvotná bohyňa z krvi a kostí. Života a smrti.

Ohromilo ma to, až som sa takmer zatackal. Dialo sa mi to každú chvíľu, odkedy na krvavú kráľovnú použila všetku svoju prvotnú silu. Predpokladal som, že potrvá, kým sa toho zbavím.

„A každý, kto nechce skončiť ako kopa prachu, by rozhodne nemal utekať k tebe.“ Uklonil som sa. „Kráľovná moja.“

Poppy pomaly zažmurkala, očividne ju moja galantnosť neohúrila. Rozžiarila mi tým úsmev a plné pery sa jej skrútili, ako sa snažila potlačiť úškrn, a poodhalili ostrý tesák.

Sklonil som hlavu, a keď sme si pozreli do očí, prehnala sa mnou žiadostivosť. Stačil mi krátky pohľad na jej tesáky a chcel som ich cítiť v sebe. Oprava. Chcel som ich cítiť v sebe, kým som hlboko v nej.

Ktosi si odkašľal. „Smiem pokračovať?“ opýtal sa chrapľavý monotónny hlas. „Alebo by ste vy dvaja chceli na chvíľu súkromie?“

Poppy sa jemne začervenala, tvár jej zaliala farba, ktorú som na nej nevidel, odkedy sme prišli na Wayfair. Obzrel som sa za hlasom.

Stál tam chlap ako hora s čiernostriebornými vlasmi a prekvapene na nás pozeral.

Došľaka, Nektas, najstarší a nepochybne najnebezpečnejší leviatan ma už začínal vytáčať.

Neuhol som mu pohľadom a ovládol túžbu po svojej žene. Nie kvôli nemu. Ani preto, že tu dole sme hľadali jej otca, ale kvôli Poppy.

Niečo nesedelo.

Pridal som sa k nej a ostražitému Delanovi, ktorý sa držal pri nás v svojej vlkolačej podobe. „Pripravená?“

Prikývla a vykročila, dlážka ju musela mraziť na bosých nohách. Ponúkol som sa, že ju ponesiem.

Zazrela na mňa tak, že som otázku už nezopakoval. No ani to Kierana nezastavilo, aby ponuku nezopakoval. Venovala mu rovnako výstražný pohľad, pri akom si človek radšej chráni gule. Našťastie pre nás, Poppy nás chcela radšej s týmito partiami nepoškodenými.

Kráčali sme teda ďalej a ja som z nej nespúšťal oči.

V Chráme kostí som pred tým, než rozpútala peklo proti krvavej kráľovnej, s nespútanou hrôzou sledoval, ako jej brnenie vybuchlo v prenikavom svetle. A ja som nedokázal urobiť zhoľa nič. Taký strach som dovtedy cítil len raz, keď ju v Pustatinách zasiahol šíp a ja som sledoval, ako z nej uniká život. Rovnaká hrôza ma pochytila, keď som predtým videl z jej úst vytekať krv. Zmenila sa, hoci len na niekoľko sekúnd, ale jej telo sa stalo kaleidoskopom svetla a tieňov s obrysom krídel, ktoré sa za ňou zdvíhali a vzpínali. Pripomenulo mi to okrídlené sochy strážiace Mesto bohov v Ilizeu.

Vtedy som videl, ako zničí Isbeth.

Nikomu z nás nebude krvavá kráľovná chýbať, ale bola to Poppina matka.

V istej chvíli som si uvedomil, že raz na ňu doľahne vražda vlastnej matky a na povrch vypláva veľa ťaživých a zložitých pocitov.

Budem stáť pri nej.

Aj Kieran.

Kráčal vedľa nej z druhej strany ako ja. Každú chvíľu sa na ňu díval s obavami aj úžasom na tvári umazanej od krvi.

Vyzeral hrozne.

Presne ako ja.

Oblečenie a zvyšky brnenia skončili po bitke roztrhané. Vedel som, akú krv mám na sebe – svoju aj dakkaiskú. Zvyšok tvorili zaschnuté škvrny po tých, ktorých som skosil – síce zomreli, no neostali mŕtvi.

Pozrel som na Delana, ktorý sa mlčky zakrádal za nami. Hoci väčšina vlkolakov a ostatných sa práve presúvala cez Karso-dóniu, hľadala povýšených a môjho brata, on sa rozhodol ostať s Poppy.

Navedel som sa zbaviť zvláštnej nervozity, keď Delano zdvihol hlavu a pozrel na mňa žiarivými bledomodrými očami. Napadlo mi, či prinavrátený život tých, ktorí padli v boji, je dar, ktorý im môžu kedykoľvek vziať. Vlastne som na také pocity nemal skutočný dôvod. Nektas tvrdil, že prvotní bohovia života a smrti nielen vedia, ale aj pomáhajú prinavrátiť život.

Okrem toho, ten nepríjemný pocit mohol byť spôsobený kopou iných kravín. Práve sme prechádzali po nepriateľskom území, a hoci smrteľníci spomedzi služobníctva ani kráľovskí strážcovia, ktorí ostali vo Wayfairi, nekládli odpor, keď sme vošli, a v podzemí sme zatiaľ našli len troch povýšených, nikto z nás sa tu necítil dobre. Wayfair nebol náš. A nikdy nebude.

Ďalšia vec, čo mi práve nedala pokoj, bol môj brat, ktorý kde-si vonku naháňal Millicent, zhodou okolností Poppinu sestru. A nik z nás netušil, na ktorej strane stála Millicent vo vzťahu k ich matke.

No z osobnej skúsenosti s Millie sa mi zdalo, že ani ona sama nevie, na čej strane stojí.

Navyše Poppini prvotní starí rodičia už nespali a nazdával som sa, že jeden z nich dokáže vstúpiť do riše smrteľníkov, kedy sa mu zachce.

A, samozrejme, Callum, ten kreténsky zlatý revenant, s ktorým som mal ešte nevybavené účty, ma privádzal asi k najznejpokojivejšej záležitosti zo všetkých. Hej, porazili sme krvavú korunu, ale skutočný boj na nás ešte iba čakal. Len sme Kolisovi, skutočnému prvotnému bohu smrti, zabránili nadobudnúť hmotnú podobu. Aj tak sa však oslobodil, prebudil, a nielen on. Všetko nám naliehavo horelo, ale...

Znova som sa zadíval na Poppy a opäť mi zovrelo hrud'. Tenká vrúbkovaná jazva na líci a druhá, čo jej pretínala čelo aj obočie, vystupovali výraznejšie než doteraz. Vyzerala bledá – bledšia než v chráme. A nemalo by to byť naopak? Nemala by jej pokožka nabrať farbu? Okrem jedného začervenania som nič nepostrehol a to mi robilo najväčšie starosti.

Poppy sa ku mne otočila. Stretli sa nám pohľady. Jej dúhovky mali farbu jarnej trávy pokropenej rosou s výraznými striebornými zábleskami zádychu. Zdá sa mi to alebo zjasneli, kým sme prišli na Wayfair? Plné pery mala zaoblené do upokojujúceho úsmevu a hneď som vedel, že si všimla moje obavy, buď preto, že som si ich predstavoval, alebo mi skrátka – tak ako všetkým okolo – čítala myšlienky.

Chytil som ju za ruku. Hrud' sa mi stále silnejšie zvierala. Dlaň, omnoho menšiu od mojej, mala studenú. Nie ľadovú, ale ani nie hrejivú.

„Si v poriadku?“ zaujímalo ma, hlas sa mi ozýval v obrovskej sieni, hoci som nehovoril hlasno.

Poppy prikývla. „Áno.“ Zvraštila obočie a pozrela na mňa. „A ty?“

„Jasné,“ zašomral som s pohľadom upretým na Kierana.

Videl som na ňom skôr obavy než úžas. Nemusel som nič hovoriť, pristúpil som bližšie k Poppy.

Niečo však nebolo v poriadku.

Počnúc Nektasom, ktorý teraz kráčal mlčky vedľa Kierana z druhej strany. Poppy sa raz pýtala, či je dobré alebo zlé, že sa stala prvotnou bohyňou, ktorá nikdy predtým neexistovala. Ja som odpoveď poznal už vtedy. Ale ako reagoval Nektas?

Vraj sa to ešte uvidí.

Nuž, taká odpoveď sa mi vôbec nepozdávala.

Takisto sa mi nepáčilo, ako sa pri pohľade na Poppy zatváril. Pripomínalo mi to, ako sa díval na Malika – keď sme si neboli istí, či mu môžeme veriť. Nikto nechce, aby sa naňho leviatan takto pozeral.

Poppy zrazu zastala pred vstupom do dlhej tienistej siene. Zacítil som pach stuchliny, ktorá ma v duchu vracala na temnejšie, chladnejšie miesta. Ovládol som sa, skôr než ma to pohltilo. Na také sprostosti teraz nebol čas.

Poppy sa na nás obrátila a jej ruka vyklížla z mojej. „No dobre. Prečo na mňa všetci zízate?“ Dala si ruky vbok a vystrčila bradu. „Zmenilo sa na mne niečo, čo som si nevšimla?“

„Okrem tých nádherných tesákov?“ zareagoval som.

Prísne na mňa zazrela, no ja som sa uškrnul a zbadal som, ako jej trhá kútikom, keď si oblizla predné zuby. Potom sa strhla, asi si znova poškriabala jazyk. „Okrem toho.“

Kieran mlčal, Delano sa posadil a prisadol si chvost na studenej kamennej podlahe. Nechápal som, čo presne to malo znamenať.

„Predpokladám, že sa na teba dívajú s obavami,“ ozval sa Nektas tým svojím hrubým hlasom.

„Prečo?“ Poppy blúdila pohľadom medzi mnou a Kieranom. „Nie som to posledné, s čím by ste si mali robiť starosti?“

„Nuž...“ vzal si slovo Nektas.

Kieran prudko otočil hlavu k leviatanovi, nozdry sa mu chveli, čo mi pripomenulo, čo všetko nám Nektas v chráme ešte povedal. Ťaživý význam jeho slov, že by sme radšej mali dať pozor, aby sa z Poppy nestalo niečo zlé.

„Nepovedal by som, že ty si ten posledný, o koho by si niekto mal robiť starosti,“ pokračoval Nektas. „Skôr si... na druhom mieste.“

„Čo to má znamenať?“ nechápal Kieran.

Nektas venoval vlkolakovi letmý pohľad. „Najviac by sme sa mali obávať Kolisa.“ Naklonil hlavu. Dlhé striebřisté vlasy mu skĺzli po obnaženom pleci a odhalili sotva badateľné pruhy šupín. „A ty by si sa mal na druhom mieste obávať o ňu.“

Poppy sa zamračila. „Nesúhlasím. Podľa mňa sú na prvom mieste môj otec a tvoja dcéra, až potom Kolis. O mňa by si nikto ani nemal robiť starosti.“

Nektas otvoril ústa.

„Dobre si premysli, čo odpovieš,“ vystríhal som ho.

Starý leviatan sa ku mne pomaly otočil. Pozreli sme si do tváre. Jeho zvislé zrenice sa stiahli do tenkých čiernych pási-
kov v prenikavo modrých dúhovkách. „Zaujímavé.“

Prekvapene som zdvihol obočie. „Čo také?“

„Ty,“ odvetil. Delano v napätom tichu, ktoré nasledovalo, nastražil uši. „Postavili ste sa pred ňu, akoby ste predpokladali, že potrebuje ochranu.“

Vôbec som si to neuvedomil. Ani Kieran a Delano. „No a?“

Poppy si spoza nás povzdychla.

„Je to od vás múdre. Aj najsilnejšie bytosti občas potrebujú ochranu,“ vyjadril sa Nektas. „Ale ona k nim nepatrí.“

„Nebol by som si taký istý.“ Chytil som rukoväť dýky prip-nutej na boku. Leviatanovi by neublížila, ale aspoň by ho to bolelo.

„Toto naozaj nie je potrebné,“ ozvala sa Poppy.

„Ani by som nepovedal.“ Cítil som, že prechádza ku mne sprava, tak som jej ustúpil, no z Nektasa som neodtrhol pohľad. „Mne je srdečne u riti, kto si. Vôbec si o ňu nemusíš robiť starosti.“

Leviatanovi sa nadvihol kútik úst a nasledovalo ďalšie pridl-hé ticho. „Príliš sa naňho podobáš.“

„Na koho?“ začudovala sa Poppy.

Rozšírili sa mu zrenice. „Na toho, z ktorého pochádza jeho pokrvná línia.“

„Čo to má byť, doriti?“ zašomral si Kieran pre seba a potom prehovoril hlasnejšie: „Kto to bol?“

Na leviatanovej tvári sa objavil náznak úsmevu. „Skôr sa pýtaj, kto to je.“

Pokrčil som čelo. „Budem musieť...“

Prerušil ma tichý rachot. Delano zastal a rozhliadol sa okolo seba, zatiaľ čo zvuk znel čoraz hlasnejšie a hlbšie. Pozrel som sa na Kierana. Otočil sa a vtom sa nám pod nohami rozochvela zem. Otočil som sa k Poppy.

Zelenostrieborné oči mala dokorán otvorené. „Čo je?“

Oblaky prachu sa na strope zvířili ako sneh a dopadli nám na plecía a na zem. Rachot bol čoraz hlasnejší a celý zámok sa triasol.

„To nie ja,“ zvolala Poppy do hluku a rozhodila rukami. „Prisahám.“

Zadíval som sa na strop, kde sa zrazu ťahali tenké trhliny. „Doriti.“

Vystrelil som vpred. Nasledoval ma Delano, a keď som schmatol Poppy, trhliny sa začali objavovať aj na stĺpoch a rýchlo sa ťahli po celej ich dĺžke. Zľakol som sa, že sa nám celý ten prekliaty zámok zrúti na hlavu, ale najprv som pomyslel na ňu. Stiahol som Poppy medzi seba a Kierana, Delano sa jej pritlačil k nohám. Zvýskla, keď sme ju zakryli a chránili ju telami pre prípad, že na nás spadne strop.

Delano zakňučal, keď sa kdesi v podzemnom brlohu niečo prevrátilo a rozbilo. V hustých mrakoch na nás padal ďalší prach. Rachot silnel až dovtedy, kým nebolo počuť nič iné, a celá ríša sa zatriasla...

A potom to prestalo. Všetko.

Rachot. Praskajúce kamene a múry. Padanie asi dosť podstatných stavebných prvkov, ako sú podporné trámy. Všetko skrátka skončilo rovnako náhle, ako začalo.

„Mm,“ ozval sa Poppin pridusený hlas. „Ťažko sa mi dýcha.“

Videl som len jej temeno pod mojimi a Kieranovými rukami. Zatiaľ som ich nedokázal spustiť.

„Nebola to ona,“ vyhlásil Nektas s pobaveným výrazom. „Ale oni.“

„Oni?“ zopakoval Kieran a pomaly z Poppy spúšťal ruky.

„Bohovia,“ pokračoval leviatan. „Určite sa jeden z nich prebral neďaleko odtiaľto.“

Určite sa jeden z nich...

Poppy vystrelila spod mojich rúk ako šíp s doširoka otvorenými očami, no tentoraz jej v nich svietila horlivosť. „Penellaphe,“ zalapala po dychu, hlava jej vystrelila medzi Kierana a mňa. „Pamätáš? Hovoril si, že bohyňa Penellaphe spí pod mestskou čitárňou!“ Štuchla Kierana do ruky, až o krok cúvol. „Prepáč.“

„V pohode.“ Kieran sa narovnal a vystrúhal grimasu. „Hej, hovoril som to.“

Otočila sa k Nektasovi. „Uvidíme ju? Teda keď oslobodíme môjho otca a nájdeme Jadis. Chápeš, nazvali ma...“

„Po bohyni, ktorá ťa spomínala dávno pred tvojím narodením,“ dokončil Nektas. „Prvá ťa nazvala zvestovateľkou a nositeľkou smrti. To proroctvo si naplnila.“

Pomaly spustila ruky k telu. „Nuž, keď to povieš takto...“ Stisla pery. „Zmenila som názor.“

Nikdy som nemal takú chuť niekomu vraziť ako práve teraz leviatanovi, ktorý Poppy pripravil o ten krátky okamih nadšenia.

Nektas sa zasmial. „Určite sa s tebou bude chcieť stretnúť. Všetci budú chcieť, až nastane správny čas.“ Zatváril sa vľúdne, taký výraz som uňho ešte nevidel. „Mali by sme sa porozprávať pre prípad, že by ich v hlavnom meste spalo viac. Nechcem tu byť, ak sa to znova stane.“

Mal pravdu. To nechcel nikto.

„Mimochodom,“ povedal a zadíval sa na Kierana a mňa, keď sme znova vošli do siene. „Vy dvaja ste... podarení.“

Kieran pokrčil čelo a otrepal si prach z pleca. „Nemyslím, že ma niekedy nazvali podareným, ale ďakujem.“ Odmlčal sa. „Asi.“

Leviatan sa znova uchechtol. „Všetci traja ste sa rozbehli ju chrániť.“ Kývol na Delana, kráčal vedľa Poppy, ktorá nás viedla cez ďalšiu sieň, tentoraz užšiu. Zvalený stĺp sa opieral o ďalší. „Jedinú, ktorá by prežila zrútenie chrámu.“

Na to som nepomyslel.

Poppy sa uškrnula. „Tak toto bolo celkom podarené.“

Kieran si podráždene povzdychol a bol by som prisahal, že mu svetlohnedé líca stmavli.

„V každom smere zbytočné,“ pokračoval Nektas. „Vy traja ste spojení, však?“

Delano nastražil uši, keď naňho Poppy pozrela. Do líc sa jej vrátilo trochu farby. Zavrtel chvostom. Rozhodne sa cez prvotný notam rozprávali o niečom zaujímavom. Spýtam sa ho neskôr.

„Hej,“ odpovedala. „Ale podľa mňa nám všetkým trochu potrvá, kým si zvykneme na to, že ak som v poriadku ja, tak sme všetci traja.“

„Také zľahčovanie som ešte nepočul,“ poznamenal Kieran a ja som si neodpustil úsmev.

Hneď mi však zamrzol, lebo keď sa jej z líc vytratil rumelec, bledosť jej pokožky bola ešte neprehliadnutejšia.

Niečo tu nesedí.

Ako sme kráčali a prenikali hlbšie do podzemného labyrintu, v ktorom sa Poppy pohybovala ako dieťa, môj pocit sa len prehľboval. Nedokázal som vysvetliť, prečo sa tak cítim. Tlak na hrudi a v hrdle nepovoľoval...

Škrab. Škrab. Škrab.

Poppy znova zastala. Tentoraz rozpažila ruky a dala si ich vbok. Odtrhol som od nej pohľad a zadíval som sa do siene

pred nami. Vpredu sa do nej vylievalo jemné svetlo, ktoré zaháňalo tieň.

Ten zvuk. Všetci sme ho poznali. Počuli sme ho už v Dubovom vrchu. Klopanie pazúrov o kameň.

Nektas vykročil vpred, krok mal rýchly a istý, Poppy zamrzla. Dotkol som sa jej pleca a pritiahol na seba jej pozornosť.

„Si v poriadku?“ opýtal som sa. No nepýtal som sa, ako sa má po telesnej stránke.

Prikývla a prehltna, nespúšťala oči z Nektasa. Zastal na okraji svetelného lúča a otočil k nám hlavu.

„Si si istá?“ opýtal sa Kieran a pozrel na Poppy.

„Hej, som.“ Odkasľala si. „Ja len, že... je to môj otec a neviem, čo si myslieť ani čo povedať.“

Pochopil som.

Poppy si pamätala na iného otca: Leopolda. Muž, ktorého sa chystala oslobodiť, bol pre ňu cudzí, hoci ho v mladosti vyhľadávala, no už pridlho trčal uväznený. A bol som si istý, že sa zmietala medzi vzrušením aj výčitkami, lebo mala pocit, že tým zneuctí Leovu pamiatku, a ľutovala, že si skôr neuvedomila, kto bol vo Waifairi a Dubovom vrchu uväznený v kletke. Bolo toho dosť už len na premýšľanie, o skutkoch nehovoriac.

Chytil som ju za líca a otočil jej tvár k sebe. Usmial som sa, hoci ťažoba v hrudi a hrdle sa vo mne šírila. Pokožku mala príšerne studenú. „Nemusíš hneď niečo cítiť alebo si myslieť. Stačí ho len vyslobodiť.“ Stíšil som hlas. „Ak nie si pripravená, vôbec sa s ním nemusíš stretnúť. Nikto ťa za to nebude súdiť.“

Kieran súhlasne prikývol. „Tak či onak, sme tu s tebou.“

Zadávala sa na nás a obrátila pozornosť na Nektasa. Palcom som jej pohladil sánku. Jemne sa zachvela a zhlboka sa nadýchla. Vypla plecيا, a ešte než prehovorila, vedel som, ako sa rozhodla. „Som pripravená.“

„Isteže,“ pošepol som a pobožkal ju na chladný spánok. „Si taká odvážna.“

„O tom nič neviem,“ oponovala, no prikývla. „Ale budem.“

Kieran sa usmial a zdvihol ruku. „Ako vždy.“ Dotkol sa jej druhého líca, oči sa mu mierne rozšírili. Ponad jej hlavu sa na mňa pozrel.

Cítil, akú chladnú má pokožku. Úsečne som prikývol, aby vedel, že som si to tiež všimol.

„Som pripravená,“ zopakovala Poppy a odtiahla sa od nás. Vykročila s Delanom po boku.

Len na okamih sme sa objali. Kieran prehovoril tak, aby ho nepočula. „Prečo je taká strašne studená?“

„Neviem,“ odvetil som. „Ale niečo...“

„Nie je v poriadku.“

Prísne som naňho pozrel. „Tiež si si to všimol?“

„Hej. Na hrudi aj tu,“ ukázal si na hrdlo.

Došľaka.

To mi veľmi nepomohlo, no teraz nebol čas nad tým premýšľať. Sľúbili sme Poppy, že budeme po jej boku, takže sme obaja museli zdvihnúť zadky a pridať sa k nej, kým s Delanom prišli k Nektasovi.

Škrabanie zosilnelo.

„Viem, že to pre teba nie je jednoduché,“ prehovoril Nektas a zadíval sa na Poppy. Takmer šepkal. „Ani preňho to nebude ľahké. Ires bol vždy...“ Pokrútil hlavou. „Mali by sme sa poponáhľať.“

Videl som na Poppy, že sa chce opýtať, čo tým chcel povedať, no iba vykročila do svetla a zabočila. Škriabanie pazúrov o kameň ustalo. Nasledovali sme ich, srdce mi bilo čoraz rýchlejšie, presne ako jej. Odtrhol som od nej pohľad a zadíval sa na to, čo nás čakalo.

Uprostred cely osvetlenej sviečkami stála klietka. Za čiernymi mrežami, pravdepodobne z kameňa tieňov, stála veľká sivá mačka so žiarivými zelenými očami upretými na Poppy – presne ako v Dubovom vrchu. Nepochyboval som, že už vtedy vedel, aký je medzi nimi vzťah.

Asi aj pred rokmi.

„Bohovia moji,“ zalapal po dychu Nektas, vypleštil oči a koža okolo úst sa mu pri pohľade na Iresa napla.

Keď sme tohto boha videli naposledy, nevyzeral tak vyziabnuto. Cez matnú sivú srst' mu presvitali rebrá. Brucho mal vpadnuté. Šľachy na krku sa mu napli, keď prudko obrátil hlavou k Nektasovi.

Keď Ires zbadal leviatana, zľahka vyskočil na mreže a stále prenikavým pohľadom blúdil medzi Nektasom a Poppy.

„To je ochrana?“ zaujímalo Kierana, ktorý si všimol znaky vyryté na strope a zemi z kameňa tieňov, symboly a písmená v starovekej atlantínčine – jazyku bohov.

„Áno.“ Nektas vykročil k mrežiam. „Nikto v ríši smrteľníkov by nemal vlastniť také poznanie.“

„Callum,“ predpokladal som a sledoval Poppy, ako si kľaká pred klietkou.

Nektas prikývol. „Ale teraz to nie je podstatné.“ Chytil sa mreží, čím upútal Iresovu pozornosť, no iba na chvíľu. „Môže byť trochu... nestály, najmä ak je v tomto stave tak dlho, ako sa obávam. Bude sa správať ako zviera. Musíme byť opatrní.“

Nikto nám to nemusel hovoriť, keď Ires skákal na mreže, tlačil sa na ne bokmi aj hlavou a vydával hlboký zvuk, pripomínajúci niečo medzi vrčaním a kňučaním.

Skrčil som sa za Poppy, položil si ruky na kolená, aby som ju stále nechytal a neľahal ju preč.

„Dokážeš sa dostať cez tie mreže?“ opýtala sa Poppy a nervózne si stískala dlane. „Alebo ja?“

„Tebe sa to asi nakoniec podarí,“ dodal Nektas. „Ale môžem aj ja.“ Sústredil sa na Iresa. „Už si v bezpečí. Ver mi,“ povedal bohu hlasom zastretým od dojatia. „Len musíš ostať pokojný. Dobré?“

Ires znova vyskočil na mreže.

„To nevyzerá ako kladná odpoveď,“ poznamenal Kieran a kľakol si vedľa mňa.

„Všetko je v poriadku,“ zopakoval Nektas Iresovi, no čím viac leviatan rozprával, tým nevypočítateľnejšie sa boh správal, skákal a búšil do mreží. „Dočerta, veď si ublíži.“

„Sotva z neho... sotva z neho niečo vycítim.“ Poppin hlas prezrádzal obavy a prisahal by som, že cítim, ako mi zaplavujú hrdlo ako priveľmi hustá smotana. „Takýto nebol.“

„V tejto podobe je už pridlho,“ odvetil Nektas. „Nie ako my,“ dodal a kývol na Kierana a Delana. „Sme z dvoch svetov, on je len z jediného, a dokonca aj boh či prvotný ľahko stratí sám seba, ak v podobe zvieratá ostane pridlho.“

Došľaka. Ako dlho znamenalo pre boha pridlho, ak sa tu bavíme o stovkách rokov? No napadlo mi ešte niečo iné. Povedal, že ak boh a prvotný ostanú v svojej zvieracej podobe pridlho. Chcel povedať, že Poppy sa...?

Pokrútil som hlavou. Teraz nebol čas na také myšlienky. Pošúchal som Poppy po chrbte, a keď som videl, ako Ires pobehuje po kletke, bolo mi to kvôli nej ľúto – kvôli nim obom.

„To som nevedela,“ reagovala Poppy na Nektasove slová.

„Ani ja,“ pridala sa Kieran.

„A k tomu všetkému asi aj cítil, ako sa ostatní bohovia prebehrávajú,“ vysvetlil Nektas. „Bol to preňho obrovský nával energie, na ktorý nebol pripravený.“

Kieran sa postavil, keď sa Ires pritlačil k mrežiam pred nami. „Skúsím ho nejako rozptýliť, kým... došľaka, Poppy.“

Prepadol ma nepríjemný pocit déjà vu, keď sa Poppy prudko pohla dopredu. Natiahol som sa za ňou, ale, dočerta, keď chcela, vedela byť rýchla – a teraz ešte viac.

„Poppy!“ zvolal som, keď sa zohla a prestrčila ruku cez mreže. „Nie...“

Neskoro.

Kým som ju stihol schytiť za driek, už mala ruku na Iresovom hrdle. Ires trhol hlavou dozadu, ohrnul pery a vyceril desivo ostré tesáky. Ticho výstražne vrčal. Ťahal som Poppy za

zadok späť. Bude zúriť, ale radšej nech sa na mňa hnevá, ako by mala zistiť, čo sa stane prvotnému, keď príde o ruku.

„Som v poriadku,“ uisťovala ma a zhlboka sa nadýchlá. „Len mi daj sekundu. Prosím.“

Nechcel som, ale poprosila ma. Stále som však mal čo robiť, aby som ju znova neschmatol. Ovládol som sa iba preto, že Poppy to vyšlo.

Iresa striaslo, ako tam tak stál a dychčal, vrčanie ustávalo. Vedel som, čo robila, krmila boha myšlienkami a pocitmi iného boha. Upokojovala ho.

Keď to prvýkrát urobila mne, nevedel som o tom. Úľava, pokoj, ktorý mi priniesla, boli chvíľkové a ohromujúce. Ako dar. No aj tak by som bol najradšej, keby jej pekná ruka bola od Iresa čo najďalej. Páčili sa mi jej ruky a veci, ktoré sa s nimi učila robiť.

Poppy mala pootvorené oči, keď sa k nej pritlačil Delano s obozretným, bdelym pohľadom zameraným na Iresa. „Všetko je fajn, len mu daj chvíľu.“

„Nech už ideš s tými mrežami urobiť čokoľvek,“ povedal Kieran Nektasovi s dýkou v ruke; bolo mi jasné, že by ju neváhal použiť. „Mal by si to urobiť rýchlo.“

„Pracujem na tom.“ Nektas odstúpil od mreží.

Iresa striaslo. Srst' mal naježenú a Poppy na ňom mala stále položenú ruku, keď si ľahol na brucho. Mykal ušami. Komnatu osvetlil jasný modrý plameň prichádzajúci sprava – oheň leviatana. Nektas sa nepremenil. Asi by sme si všimli obrovitánskeho leviatana. Bol som zvedavý, ale neodvážil som sa spustiť oči z Iresa a Poppy.

Ires sa roztriasol a vzduch naplnil závan zohriateho kovu. V očiach sa mu objavilo striebřisté svetlo a šírilo sa ďalej. Srst' mu ustupovala a bledla, objavili sa náznaky zlatistej pokožky. Svaly sa mu zmršťovali a kosti preskupovali do nových polôh. Ukázali sa dlhé červenohnedé vlasy – skoro rovnako dlhé ako Nektasove. Chytil som Poppy aj druhou rukou, držal som ju

pevne, kým sa jej otec premieňal. Zdalo sa, akoby proti tomu bojoval. Alebo možno zvíeta v ňom. Celé to trvalo asi menej než minútu no vyzeralo to bolestivo, na rozdiel od premeny Kierana a ostatných vlkolakov. Akoby cítil, že pazúry sa mu sťahujú späť do prstov.

Prebehol po ňom ďalší záhyb ligotavého svetla a zrazu sa v klietke, kde bola predtým veľká mačka, objavil muž. Kľučal, prehnutý dopredu. Cez trsy neumytých vlasov sa díval na Poppinu ruku položenú na svojom pleci.

Poppy zdvihla ruku, prsty skrútila do dlane a odtiahla ju. Jemne mi zovrela predlaktie, ktorým som ju držal za pás. „Ahoj,“ zašepkala.

Prenikavo zelený pohľad boha uprel na Poppy. Mali takmer rovnaké oči. Strieborná žiara v jeho očiach rovno za zrenicami vyzerala vyblednutá. Väčšinu tváre mal zakrytú, no videl som jeho ostré črty a vpadnuté líca. Triasol sa.

„Neviem, či... či si ma vôbec pamätáš,“ začala Poppy. Aj ona sa chvela. Držal som ju. „Ale volám sa Poppy – vlastne Penelaphe, ale priatelia ma volajú Poppy. Som tvoja...“ Zarazila sa, dych sa jej zasekol. Pohladil som ju a stisol jej bok.

Ires na ňu mlčky hľadel, akoby si nevšimol Kierana, mňa a dokonca ani Delana, ktorý dobreže nevyliezol na nás. Ires dýchal ťažko a rýchlo, kostnaté plecía sa mu nadvihovali s každým nádychom.

„Ires,“ oslovil ho Nektas potichu.

Strhol hlavu a premeral si klietku. Nektas nielenže roztavil obrovskú časť mreží, ale teraz aj stál s Iresom v cele.

„Som tu,“ pokračoval leviatan prívetivejšie, než by som od neho vôbec očakával, a ruky mal spustené pri tele. „Prišiel som ťa odviesť domov.“

Iresa znova striaslo a zavrel oči. Nektas sa opatrne priblížil.

„Idem mu pohľadať niečo na seba. Plachtu alebo čo,“ ponúkol sa Kieran mrzuto.

„Ďakujem.“ Poppy sa otočila a líce si pritlačila na svoju hrud'. Bohovia, ak mu teraz čítala pocity, ani som si nedokázal predstaviť, čo z neho cítila.

Vlastne, dokázal.

Práve teraz cítil všetko a zároveň nič. Úľavu, no aj zmätenie, asi preto, že bol vyhladovaný, a len bohovia vedeli, čo všetko mu urobili. Určite bol vydesený. Aj ja som bol oba razy, bál som sa, že záchrana sa mi sníva. Aj on sa asi obával, že keď sa zobudí, nikto tu nebude. A uvidí len ju. Ich... ktorí ho iba provokujú a zastrašujú. Alebo sa možno desil toho, že sa mu to nesníva, a bál sa, že ublíži svojim záchrancom.

„Nesníva sa ti,“ prihovoral som sa mu. Ires strhol hlavu a cez strapaté vlasy sa na mňa pozrel.

Prikývol som a jemne som Poppy utrel slzy z tváre. „Je to skutočné. Isbeth je mŕtva. Si od nej oslobodený – od toho všetkého.“

Ires si trhane vydýchol. Preglgol. Videl som, ako sa mu hýbu pery, no z úst mu vyšiel len zachrípnutý zvuk, akoby sa snažil obnoviť komunikáciu medzi svojím telom a myslou, aby mohol prehovoriť. Len bohovia vedeli, kedy naposledy rozprával.

Vrátil sa Kieran a podal Nektasovi karmínovo-čiernu vlajku.

Leviatan na znak vďaky prikývol, potom sa zohol k Iresovi. Opatrne mu cez plecia prehodil látku. Zdalo sa, že boh sa pod jej tiažou zrúti na zem, keď si jej okraje chytil vyziabnutou rukou a krehkými prstami. Pridržal si na sebe plátno a tento malý čin niečo znamenal.

„Viem,“ ozval sa zachrípnutý šepot. Ires zdvihol druhú ruku a prestrčil ju cez mreže. „Viem... kto si.“

Poppy ustúpila, cítil som, ako jej zmeravelo telo a vzápätí pristúpila bližšie. „Dobre,“ zašepkala neistým hlasom. Vyslobodila si ruku a natiahla ju k nemu. Preplietli si prsty. Uvoľnila plecia. „Dobre.“

Pobozkal som ju na zátylok a Ires jej slabo stisol ruku. Otec. DCéra. Nezáležalo na tom, že sa nepoznali.

„Kde... kde je?“ zachripel Ires, stále držal Poppy za ruku.
„Moja... druhá dcéra.“

„Millicent?“ Poppy sťažka preglgla. „Nie je tu, ale...“

„Je v poriadku. Je s mojím bratom.“ Netušil som, či ju už Malik našiel ani či by to pre oboch vôbec bolo dobré. Bol to strašný zmätok, o ktorom Ires nemusel vedieť.

Boh sťažka vydýchol a pomaly presmeroval svoju pozornosť na Nektasa. „Prepáč...“

„To teraz nie je potrebné,“ prerušil ho Nektas. „Musím ťa dostať domov. Nie si na tom dobre.“

Kieran sa na mňa spýtavo pozrel, pokrútil som hlavou.

„Ale je. Nevedel som, že sa stane... toto. Nikdy... nikdy by som ju nevzal... so sebou, keby som tušil...“ Odkiaľal si a striaslo ho. „Prepáč.“

Jadis. Hovorili o Nektasovej dcére. Doriti.

„Ona je...“ Ires dychčal, ruka mu vyklzla z Poppinho zovretia a meravo ju spustil popri tele. Natiahol ju pred seba a chytil mreže. „Viem... kde je. Vŕba...“ Plytko sa nadýchol.

„Vŕba?“ opýtal sa Nektas, tvár mal čoraz napätejšiu.

„Vŕbové planiny!“ zvolala Poppy. „Hovoríš o tamojšom meste?“

„Áno. Ona je... je tam. Mrzí ma to. Som... strašne unavený. Neviem...“ Ires odpadol. Zrútil sa na zem, Nektas ho sotva stihol zachytiť.

„Nie!“ Poppy vyskočila na nohy a zovrela mreže. „Je v poriadku?“

„Myslím, že áno.“ Nektas chytil nevládnemu bohu čelo.

„Môžem mu pomôcť,“ povedala Poppy a už sa k nemu cez mreže natáhovala. „Len sa ho potrebujem dotknúť. Dokážem liečiť...“

„Netreba ho liečiť. Je v poriadku,“ dodal Nektas rýchlo. „Len odpadol.“

„Ako môže byť v poriadku, keď odpadol?“ nechápala Poppy.
„Mne sa to nezdá veľmi v poriadku.“

„Očividne sa už dlho nenasýtil.“ Nektas od hnevu stisol pery, hoci upokojoval Poppy. „Je strašne slabý.“

„Určite len preto?“ Jej obavy mi skrútili vnútornosti, dusili ma.

Nektas si ho oprel o hrud'. „Potrebuje len ísť domov a oddýchnuť si. A tu sa to nedá,“ vysvetlil. „Nie pri kameni tieňov.“

„Dobre teda.“ Poppy sa zhlboka nadýchla a pustila mreže. „Podľa mňa hovoril o Vřbových planinách. Sú na východ od hlavného mesta, skôr na severovýchod. Tam cvičia väčšinu vojakov. Je tam aj niekoľko chrámov, a ak sa aspoň trochu podobajú...“ O krok ustúpila a chytila sa za hlavu. „Uf.“

„Čo sa deje?“ Hned' som bol pri nej a držal som ju za ramená.

„Neviem.“ Pokrčila čelo. „Len som na okamih dostala závrat.“

„Si bledá.“ Pozrel som na Kierana. „Je ešte bledšia, však?“

Kieran prikývol. „Veru.“

„Asi preto, že ma bolí hlava. Pred chvíľou ma začala bolieť.“

„Prečo si nič nepovedala?“ opýtal som sa a musel sa premáhať, aby som hovoril pokojne, hoci som sa cítil všelijako, len nie pokojne.

„Lebo je to len bolesť hlavy,“ odvetila ťahavo.

„Len bolesť hlavy?“ zopakoval som nezmyselne. „Bolí prvotných hlava?“ Pozrel som na Nektasa. „Ak áno, je to dosť divné.“

„Ale možné to je,“ odvetil leviatan. „Len zvyčajne je na to dôvod.“

Ako keby nebol na bolesť hlavy dôvod vždy.

Kieran chytil Poppy za líce. „Kožu má ešte studenšiu.“ Zataľ zuby. „Teraz už ľadovú.“

Poppy behala očami medzi nami. „Čože? Nie je mi zima.“

Dotkol som sa jej druhého líca, keď sa pošúchala po brade. V žalúdku som pocítil ťažobu. Studená bolo veľmi slabé slovo

pre popísanie jej ľadového tela. Potom mi to došlo. „Potrebuješ sa nasýtiť?“

„Nezdá sa mi,“ odvetila a odstrčila naše ruky. „A ak mám studenú pokožku, tak asi preto, že sme v podzemí.“

„O tom pochybujem,“ namietol Kieran.

Mal pravdu. „Bola si studená ešte pred tým, než sme zišli dole.“

Poppy na nás oboch podráždene pozrela. „Chlapci, oceňujem vaše obavy, ale sú zbytočné. O dôležitejšie veci si treba robiť starosti.“

„Nesúhlasím,“ vyhlásil som. „Nikto nie je dôležitejší než ty.“

„Cas,“ upozornila ma s prísnyim pohľadom – oči mala teraz zastreté a pod nimi fialkasté kruhy.

„Spala si?“ opýtal sa Nektas.

Ešte viac sa zamračila. „Ehm, včera.“

„Nemám na mysli taký spánok.“ Nektas si na rukách prehodil boha v bezvedomí. „Spala si hlbokým spánkom? Stázou na konci tvojho povýšenia?“

„Nie.“ Pokrčila nos.

„Na začiatku chvíľu spala, ale to preto...“ Kieran pozrel na Iresa, potom očividne zmenil názor na to, koľko chce prezradiť, hoci boh bol celkom mimo. „Nie, nespala tak.“

„Dočerta.“ Na Nektasovej tvári som postrehol grimasu. „Takže mi chceš povedať, že si bola povýšená a prešla premenou bez stázy?“

„Áno. No, párkrát som odpadla,“ povedala Poppy. „Ale to už vieš.“

„Naozaj sa mi nepozdáva, kam tento rozhovor smeruje,“ zasomral Kieran.

Ani mne.

„Nuž, neprijemné načasovanie,“ zahundral Nektas.

Premklo ma napätie. „Čoho?“

„Toho, čo sa asi o chvíľu stane,“ odvetil.

„Musíš nám k tomu povedať viac!“ Zúfalstvo vo mne stúpalo.

„Som v poriadku,“ trvala na svojom Poppy a otočila sa k Nektasovi. „Prosím vás, môžeme ho už vytiahnuť z tej klietky?“

Nektas prikývol. „Presne to mám v pláne, ale ty by si si mala sadnúť.“

„Radšej ho poslušni,“ naliehal Kieran a nespúšťal z nej pohľad. Kruhy pod očami mala čoraz tmavšie.

„Prosím vás, nerobte si o mňa starosti,“ namietala Poppy. „Cítim sa úplne...“ zalapala po dychu a chytila sa za spánok.

„Máš niečo s hlavou?“ Schmatol som ju za plecia a otočil ju k sebe, v hrudi aj žalúdku som pocítil ostré pazúry strachu.

Zavrela oči. „Hej, len ma bolí. Som...“ Podlomili sa jej kolená.

„Poppy!“ schytil som ju okolo drieku, keď k nám priskočil Kieran a zozadu jej podoprel hlavu. „Otvor oči.“ Chytil som jej tvár do dlaní... bohovia, pokožku mala úplne ľadovú. „No tak, prosím...“

„Môžeš ju prosiť, koľko chceš, nepreberie sa.“

„Čo tým chceš povedať, doriti?“ Kieran obrátil hlavu k Nektasovi.

„V podstate to znamená, že som sa mýlil v predpoklade, že už prešla kompletnou premenou. Prešla do stázy, aby dokončila premenu,“ vysvetlil Nektas. „Len som prekvapený, že to trvalo tak dlho alebo že sa zobudila skôr. Asi má v sebe silný zádyh. Preto...“

„Kašlem na zádyh!“ zasyčal som. „Čo sa s ňou deje?“

„Zádyh by ťa mal zaujímať najmä preto, že si spojený s prvotnou. Ale na tom teraz nezáleží,“ Nektas odpovedal na môj vkus príliš pokojne. „Je v stáze presne ako jej otec. Stáva sa to, keď prvotní či dokonca bohovia dokončia svoju premenu. Alebo keď sú oslabení a nedokážu získať späť svoju silu. Vedel by si, keby bola zranená alebo v inom nebezpečenstve.“

„Čo tým chceš povedať?“ otočil sa Kieran a pozrel na Poppy, kým Delano kňučal a nervózne prešľapoval vedľa mňa. „Odkiaľ to máme vedieť?“

„Samotná krajina by ju chcela ochraňovať,“ povedal Nektas. „Asi by...“

„Uľahla na odpočinok,“ zašomral som a spomenul si na korene, ktoré vychádzali zo zeme a chceli ju pohltiť, keď bola smrteľne zranená v Pustaninách. Vtedy sme to nepochopili.

„Spí,“ zopakoval Nektas. „To je všetko.“

To je všetko? Zadíval som sa na Poppy. Lícom sa opierala o moju hrud'. Okrem modrín na tvári a studenej pokožky naozaj vyzerala, akoby len spala. „Ako...?“ Odkášľal som si. „Ako dlho bude spať?“

„Na to neviem odpovedať. A hej, viem, že sa to nikomu z vás nepáči,“ dodal, keď Kieran zavrčal. „Možno deň, možno niekoľko dní. Týždeň. U každého je to iné. Ale pravdepodobne jej telo práve dobieha celý proces. Zobudí sa, keď naplno dokončí premenu.“

Kieran si pre seba zakľal a prehrabol si vlasy. Hľadel som na Poppy, tlak na hrudi mi silnel. Toto sme s Kieranom cítili počas nášho spojenia? Upadla vtedy takmer do stázy? A môže spať niekoľko dní? Dokonca týždeň?

„Bohovia,“ precedil som s pocitom bezmocnosti, nemohol som to zniesť.

„Uložte ju niekam na pohodlné miesto a prečkajte to. Nič viac sa nedá robiť,“ povedal Nektas. „Ja sa postarám o Iresa.“

Pohodlné miesto? Tu? S Kieranom sme sa na seba pozreli. Poppy sa nebude nikde vo Wayfairi cítiť pohodlne, ale mali sme na výber?

„Nájdeme také,“ uistil ma Kieran a pokračoval ako zvyčajne – logicky. Vždy je pokojný a je mi oporou, keď sa veci začnú srať. No bolo mi jasné, že to často iba hrá. Chcel som sa otočiť.

„Mali by ste si dávať pozor len na jednu vec,“ dodal Nektas a všetci sme ustrnuli. „Stáza, ktorá prichádza na konci premeny, môže mať... nečakané a trvalé následky.“

Zovrelo mi srdce. Znepokojenie vo mne rástlo. „Aké?“

„Stratu pamäti. Nebude vedieť, kto je, nespozná ľudí okolo seba,“ vysvetlil.

Neviditeľná ruka, ktorá mi zvierala srdce... ho načisto rozdrvila.

Kierana striaslo a o krok ustúpil. „Je možné, že...“ Pokoj sa začal rozpadáť. „Nebude vedieť, kto je? A kto sme my?“

„Áno, ale je to veľmi zriedkavé. Pamätám si, že sa to stalo len dvakrát,“ vysvetlil Nektas s napätým výrazom. „Musíte však vedieť, že k tomu môže dôjsť.“

A čo keby sa to naozaj stalo? S Kieranom sme sa na seba pozreli. Prehltol som. „A čo ak sa to stane?“

Nektas dlho neodpovedal. „Tak nespozná seba ani vás.“

Kieran zavrel oči.

Ja som to nedokázal. Zadíval som sa na Poppy. Ona bola moje srdce – moje všetko. Nedokázal som si ani predstaviť, že by nevedela, kým je, že by nás nespoznala.

„Rozprávaj sa s ňou.“ Nektasov hlas zjemnel. „Aj Nyktos k nej počas stázy prehovárал. Neviem, či ho počula, ale podľa mňa to pomohlo.“ Zaklonil hlavu a pozrel na Iresa. „Viem, že jemu to pomohlo.“

Prikývol som a odvrátil sa od leviatana. Vedel som, že som sa mal spýtať, kedy alebo či sa vráti. Predpokladal som, že áno. Mal v tejto ríši dcéru, ale keďže som sebecký kretén, mojou jedinou prioritou bolo dostať Poppy na pohodlné miesto. Nemyslel som na Nektasa a jeho dcéru. Ani na Poppinho otca či vládkyňu, ktorú sme práve zvrhli – kráľovstvo, ktoré sme dobyli, no vlastne len teoreticky. Všetky tie veci boli dôležité, ale na žiadnej nezáležalo.

Niesol som Poppy podzemným bludiskom a cez prvé poschodie, srdce sa mi upokojilo a ustálilo, lebo nasledovalo rytmus toho jej. Stále som si to pripomínal, kým Kieran kráčal predomnou a Delano sa držal pri mne. Okrem toho som celé okolie vnímal rozmazane. Uvedomoval som si jedine to, že Kieran sa potichu rozprával s nejakým kráľovským sluhom, a keď sme

stúpali po úzkom schodisku, zdalo sa mi, že počujem Emilov hlas. Netuším, koľko poschodí sme prešli. Všade boli iba biele kamenné steny s niekoľkými oknami, až kým sme nevošli do prázdnej siene lemovanej hrubými čiernymi závesmi. Otvorili sa pred nami dvere a nasledoval som Kierana do zatemnenej komnaty. Kráčal rovno k dvom veľkým oknám a strhol z nich brokátové závesy.

„Toto je hostovská izba,“ vysvetlil a odhodil závesy. „Chvíľu sa nepoužívala, no nedávno ju upratali.“

Rozhliadol som sa, cez okná prenikal jemný vánok. Komnata bola zariadená niekoľkými pohovkami a stoličkami a zdalo sa, že k nej patrí aj kúpeľňa. Môže byť.

Odniesol som Poppy do postele, Kieran ma nasledoval. Vzal som prikrývku krémovej farby. Nechcel som ju pustiť, akoby som toho fyzicky ani nebol schopný. Keď som ju ukladal, ruky sa mi triasli.

„Ani raz sa nepohla,“ počul som sa povedať a prinútil sa ju pustiť. Sadol som si vedľa nej a pokrútil hlavou. „Ani mihalnice sa jej nezachveli.“

„Bude v poriadku,“ ubezpečoval ma Kieran, keď Delano vyskočil na posteľ a ľahol si k jej nohám. Pohľad mal zavrtaný do dverí. „Pochybujem, že by nám Nektas klamal.“

„Cítiš sa preto lepšie?“

„Dočerta, vôbec.“

Zahryzol som si do spodnej pery a stále som krútil hlavou. Mysľou mi vírilo toľko hlúpostí. „Nerád som tu, na tomto prekliatom mieste, keď je taká zraniteľná.“

„Postarám sa, aby sa sem nedostalo služobníctvo,“ ubezpečil ma Emil od dverí.

Zadíval som sa naňho. Tak som sa nemýlil, keď sa mi zdalo, že počujem jeho hlas, no vôbec som si neuvedomoval, že ide s nami. Doriti. Potreboval som sa pozbierať. „Ďakujem.“

Emilov zlatistý pohľad zabľúdil k Delanovi. „Ani on sem nikoho nepustí.“

Prikývol som. Poppy vyzerala tak strašne... bez života. Letmo som zavrel oči a opakoval si, že sa musím upokojiť. Určite jej nebolo pohodlne so zbraňami pripevnenými na tele a nohách, špinavej od krvi a prachu. Pozrel som cez plece do kúpeľne. „Je tu niekde Hisa?“ opýtal som sa na veliteľku kráľovských strážkyň.

Kieran prikývol. „Má jej pohľadať nejaké oblečenie?“

„Hej.“ Odkašľal som si a odopol som jej popruhy na stehne. Niečo ma na tom zvláštne upokojovalo. Moje burácajúce myšlienky sa natoľko spomalili, že som si spomenul, kto som – kto sme. „Emil?“

„Áno?“ reagoval okamžite.

„Nejaký čas nebudeme na očiach, ale nikto okrem našich ľudí nemusí vedieť prečo,“ začal som a stiahol som jej z nohy popruh aj s dýkou. „V prvom rade potrebujeme zariadiť, aby bol Wayfair bezpečný.“

„Už sa na tom pracuje,“ odvetil Emil. „Vlkolaci aj s Hisou a kráľovskou strážou strážia areál, odkedy ste boli v podzemí.“

„Výborne.“ Sledoval som, ako odo mňa Kieran berie jej popruh a ukladá ho na nočný stolík. „Musíme nájsť môjho brata a... a Millicent.“

„Naill ich už išiel hľadať,“ prezradil Emil.

„Ehm...“ S Kieranom sme na seba pozreli. „Nechcem, aby sa niektorý z nich priblížil k tomuto poschodi.“

„Chápem,“ prikývol Emil. Nedovolil si žiadne vtipy ani doberanie. Nie teraz. „A čo chceš, aby sme urobili s povýšenými? Na zámku sme ďalších nenašli, no informovali ma, že v panských sídlach neďaleko Zlatého mosta a v Záhradnej štvrti sa skrývajú nejaké skupinky.“

Zabite ich – bola moja prvá myšlienka. Nech je to rýchle a bezbolestné. No keď som Poppy zotrel z ruky špinu, vedel som, že ona by to nechcela. Najmä ak som netušil, či niektorí z nich nie sú na našej strane. „Nech nevychádzajú z domu.“ Tie

slová mi na jazyku chutili ako popol. „Postarajte sa, aby všetci povýšení vedeli, že im nikto neublíži, pokiaľ sa nerozhodneme, čo s nimi.“

„Ako povieš,“ odvetil Emil. Odmlčal sa. „A čo tvoj otec?“

Doriti. Naňho a ostatných v Padónii som ani nepomyslel.

„Musíme ho informovať.“ Kieran si k nám kľakol. „O všetkom mu povedz. Ale o Poppy ešte vedieť nemusí.“

„Súhlasím.“ Sťažka som vydýchol s vedomím, že hneď ako sa dozvie o našom úspechu, vydá sa na cestu. Netušil som, či sa Poppy dovtedy preberie. Spomenul som si na jej kamarátku.

„A nech s ním príde Tawny.“

„Čo s obyvateľmi Karsodónie?“ opýtal sa Emil po chvíli. „Zatiaľ sú z vlastnej vôle zamknutí v svojich domovoch, ale to im zrejme už dlho nevydrží.“

Veru, bol som rovnakého názoru.

Čo s nimi urobiť, to bola dobrá otázka. „Mnohí z nich celý život verili, že sme netvory. Budú sa báť. Musíme... musíme sa im prihovoriť.“

Kieran súhlasne prikývol. „Podľa mňa to ešte má čas.“

„Po tomto moste sa vydáme, až keď budeme pripravení ho spáliť,“ povedal som s neveselým úsmevom a pošúchal si bradu. „Hlavne treba nájsť Malika. Pozná tu mnohých stúpenčov.“

„Mohli by nám pomôcť.“ Kieran sa otočil na Emila. „Ešte niečo?“

„Nič mi nenapadá, no o päť minút určite niečo príde.“ Emil o krok ustúpil a zastal. „Vlastne mi niečo napadlo už teraz.“

Slabo som sa usmial.

„Našli ste jej otca?“ spýtal sa.

„Áno,“ usmial som sa trochu výraznejšie a veselsie. „Nektas ho vezme... domov.“

„Nektas,“ zopakoval Emil a potichu zapískal. „To je ale brutálne obrovský leviatan.“

Zachrípnuto som sa zasmial. Hej, to veru je.

„A ešte niečo,“ pokračoval Emil a Kieran sa mierne uškrnul. „V mestskej čítárni došlo k istej... udalosti, ktorá pripomínala výbuch. Ešte to tam kontrolujú.“

„To nič,“ upokojoval som ho a rátal Poppine nádychy. „To spôsobila bohyňa Penellaphe.“

„Čože?“ Emil takmer zvýskol.

„Dobre si počul,“ povedal Kieran. „Bohovia sa zobúdzajú. Spala pod čítárňou.“ Odmlčala sa. „Možno sa tu alebo po celom Solise prebudia ďalší, ak sa tak ešte nestalo.“

„Ehm, dobre. Veď sú to úplne bežné a očakávané veci, o ktorých sa zvykneme rozprávať,“ odvetil Emil pomaly. „Takže... informujem ostatných. A som si istý, že nikto nebude mať jedinú otázku ani nie je možnosť, že na také správy zareaguje prehnane.“ Otočil sa na odchod.

„Emil?“ Obrátil som sa za ním a zahľadel sa naňho. Videl som, ako tam stojí, no nevedel som si z hlavy vymazať obraz, ako mu kopija prepichla hrud'. „Ako sa cítiš?“

„Som...“ Emil sklopil zrak k dieram v brnení. Preglgol a potom sa cezo mňa pozrel na Poppy. „Som rád, že žijem. Keď sa zobudí, povedz jej, že som jej navždy oddaný a budem ju nekonečne uctievať.“

Prísne som naňho pozrel.

Emil žmurkol a zvrtol sa.

„Kretén,“ zašomral som a otočil sa k Poppy. Ani mi nenapadne.

Kieran sa uchechtol, no smiech ho rýchlo prešiel. Bohovia, toto by sa jej nepáčilo – ako na ňu zízame, kým spí. Po zobudení by asi jedného, možno oboch bodla. Chcel som sa zasmiať, no nedokázal som zo seba vydať zvuk.

„Bude v poriadku. Zobudí sa a bude si všetko pamätať, seba aj nás.“ Kieran mi položil ruku na plece. „Len musíme počkať.“

„Hej.“ V hrdle som mal hrču, zvieralo mi hrud’.

Kieran mi stisol plece a spustil ruku. Odkášľal si. „Čo mal podľa teba Nektas na mysli, keď hovoril o zádychu a o tom, že sme sa spojili s prvotnou?“

Pošúchal som si bradu. Potreboval som chvíľu, aby som si spomenul, o čom rozprával. „Bohovia, celkom som na to zabudol. Netuším. Samozrejme, nič konkrétnejšie nepovedal.“

„Začínam si myslieť, že jedinečná vlastnosť leviatanov je hovoriť v hádankách,“ zahundral Kieran.

Zachrípnuto som sa zasmial. „Hej, ale všetci sme mali plnú hlavu dôležitejších vecí.“

Na tom sa nič nezmenilo.

„Rozprávaj sa s ňou.“ Pozrel som na Kierana. „To Nektas vravel.“

„Veru.“

Ale o čom som sa s ňou mal rozprávať? Pri pohľade na jej tvár som pokrútil hlavou. Vyzerala tak strašne pokojne, zatiaľ čo ja som mal pocit, akoby ma trhali. Prstami som sa jej dotkol studeného líca. *Rozprávaj sa s ňou.* Hľadel som na jazvu, ktorá začínala na spánku, a spomenul som si, kedy som ju z nejakého dôvodu videl prvýkrát bez závoja.

Potom som pomyslel na to, ako som ju videl celkom prvýkrát.

Netušil som, či mal Nektas na mysli toto, ale bolo to aspoň niečo. Sťažka som sa nadýchol a upokojil som si dych, keď si Kieran narovnal rukáv na košeli. „Hovoril som ti niekedy, aké to bolo, keď som prišiel do Masadónie?“ začal som a cítil, ako mi Kieran a Delano venujú pozornosť. „Nepamätám si už, ale myslím, že som ti nerozprával, čo bolo pred tým, než som sa stal твоjím strážcom. A o všetkom, čo som vykonal.“ Ešte ťažšie som vydýchol, lebo som toho vykonal dosť.

„A ako sa to všetko zmenilo – ako som sa zmenil ja – vďaka tebe?“

Zastrčil som si vlasy za ucho. „Ale kde začať?“ Lovil som v spomienkach. Spočiatku boli hmľisté. Ale potom... „Asi začnem na Opevnení.“

NA OPEVNENÍ

Na Opevnenie dorazil chlad a vyhánal zvyšky tepla, ktoré ostalo ešte dlho do jesene. V nočnom vzduchu bolo cítiť nadchádzajúci sneh.

Lenže nielen ten.

Otočil som sa, vyložil si nohu v čižme na rímsu a díval som sa na ošarpané budovy v tieni masívneho múru obklopujúceho stoku mesta známeho ako Masadónia. Domy mali nevýrazné odtiene sivej a hnedej, očadené od dymu a umazané od blata sa tlačili jeden na druhý, takže vozom na uliciach neostávalo veľa miesta, nehovoriac o ľuďoch, ktorí sotva dýchali aj niečo iné než smrad stoky a rozkladu.

A smrti.

V blízkosti Opevnenia bolo vždy cítiť smrť.

Pri pohľade na nekonečné zástupy domov v Južnom obvode som s odporom ohrnul pery. Preplnené budovy osvetlené fakľami a niekoľkými náhodne umiestnenými pouličnými olejovými, nie elektrickými lampami, vyzerali, že stačí jeden poryv vetra, a rozpadnú sa. Vojvoda a vojvodkyňa Teermanovci, povýšení, ktorí vládli Masadónii, podľa všetkého verili, že len boháči si zaslúžia taký luxus ako čistý vzduch, priestor, elektrinu a tečúcu vodu.

Masadónia patrila k najstarším mestám v kráľovstve a ja som nepochyboval, že bola krásna, keď celej ríši smrteľníkov vládla Atlantia – pred vojnou dvoch kráľov, krvavou korunou a výstavbou Opevnenia okolo miest a dedín, ako žarárov, ktoré mali chrániť pred dôsledkami zla, čo prebývalo vnútri. Predtým než môj ľud ustúpil na východ od pohoria Skotos pre vyššie dobro celej ríše.

No nič dobré z toho nevzišlo.

Povýšení, ktorí teraz vládli všetkému na západ od pohoria Skotos, boli skrz-naskrz revizionisti, prepisovali históriu tak, že seba nazývali hrdinami a Atlantínčanov zatratili ako zlých. Podarilo sa im presvedčiť smrteľníkov, že bohovia im požehnali, a urobili zo seba vládcov kráľovstva, ktoré dnes nazývajú Solis.

Z tieňov Južného obvodu sa zrazu ozval výkrik.

Toto zlo sem neprišlo zvonka, už žilo medzi smrteľníkmi.

Silnejšie som zovrel rukoväť meča, ktorý som mal upevnený na boku, a zadíval som sa na blikajúce svetlá Svetlého radu pri základoch zámku Teermanovcov. Teraz som jedinú krásu videl za Wisherovým lesíkom s hustým porastom, kde smotánka Masadónie bývala na veľkých panstvách rozprestierajúcich sa na rozsiahlych pozemkoch. Väčšina z nich boli povýšení. Žilo tam len zopár smrteľníkov, ktorí profitovali z dedičného bohatstva. A pravdepodobne veľmi dobre vedeli, čo sú povýšení zač.

Človek by si myslel, že upíri sa o svoj ľud lepšie postarajú vzhľadom na skutočnosť, že bez nich by chradli a zosušili sa. Celkovo sa však zdalo, že povýšeným chýba predvídavosť aj súcit. S ľuďmi zaobchádzali ako s dobytkom, udržiavali ich nažive v otrasných podmienkach, kým neprišiel čas zabíjačky.

„Na tie pachy a zvuky sa nikdy nedá celkom zvyknúť.“ Prenikol mi do myšlienok hlas. „Teda pokiaľ nevyrastieš v Južnom obvode.

Otočil som sa k Penceovi. Plavovlasý strážca mohol mať nanajvýš dvadsať. Pochyboval som, že sa dožije omnoho viac,

ak ostane na Opevnení. Väčšine strážcov sa to nedarilo. „Vyrástol si tam dole?“

Pence vo svetle neďalekej fakle prikývol a hľadel na domy zoradené ako krivé štrbavé zuby. Jeho odpoveď ma neprekvapila. V Solise nebolo veľa možností, ak sa človek nenarodil do bohatej rodiny. Bud' mohol pracovať ako jeho rodičia a len tak-tak prežiť, alebo sa pridať ku kráľovskej armáde a dúfať, že bude mať viac šťastia ako rozumu, prežije a z Opevnenia bude môcť prejsť napríklad ku kráľovským strážcom.

Pence sa zamračil, keď sa ozvalo niekoľko výkrikov z okolia Citadely, kde sa míňali peniaze v hráčskych brlohoch a domoch rozkoše. Len bohovia vedeli, čo sa tam dialo. Nepodarený obchod? Nezmyselná, nevyprovokovaná vražda? Povýšení? Možností bolo neúrekom.

„A ty?“ opýtal sa.

„Ja som vyrástol na statku na východe,“ vyklázla mi z úst lož, a nielen preto, že som naozaj pochádzal z východu – d'alekého východu –, ale aj preto, že klamanie mi išlo rovnako dobre ako zabíjanie.

Vráska medzi Penceovým obočím sa ešte prehĺbila. „Počul som, že si z hlavného mesta.“

„Pracoval som na Opevnení v Karsodónii.“ Ďalšia lož. „Nie som odtiaľ.“

„Aha.“ Čelo sa mu narovnal a znova sa zahľadel na Južný obvod a kúdoly dymu vychádzajúce z komínov.

Neprekvapilo ma, že sa ďalej nevypytoval. Väčšina smrteľníkov málokedy niečo spochybňovala. Po generácie ich spracúvali tak, aby skrátka verili všetkému, čo im hovoria. Za toto som povýšeným mohol byť vďačný. Poriadne mi uľahčili život a moje úmysly.

„Stavím sa, že Karsodónia vyzerá úplne inak,“ prehodil Pence akosi túžobne.

Skoro som sa rozosmial. Hlavné mesto bolo podobné Masadónii, hoci viacvrstevné a horšie. No potlačil som smiech,

ktorý ma premáhal. „Pláže na brehu Bavlenného mora sú... pekné.“

Penceovi sa na tvári objavil letný úsmev, s ktorým vyzeral ešte mladšie. „More som nikdy nevidel.“

Asi ho nikdy ani neuvidí.

V hrudi a bruchu som pocítil pohlcujúcu bodavú bolesť, ktorá mi pripomenula, že sa potrebujem nasýtiť.

„Ale môj brat áno,“ dodal s úsmevom. „Vieš, Owen je druhorodený.“

Bolesť nahradil hnev, zaplaval mi celé telo, no mal som ho pod kontrolou, keď som pozornosť presmeroval na Južný obvod. „Takže je čakateľ?“

„Hej. Je v zámku už od trinástich, učí sa, ako byť lordom.“

Uškrnul som sa. „Ako sa človek učí byť lordom?“

„Predpokladám, že ide o to, kedy majú používať akú vidličku alebo lyžicu. Také snobské veci.“ Pence sa zachrípnuto zasmial, čím mi pripomenul, že len nedávno sa vyliečil z jednej z mnohých chorôb, ktoré zúrili v Citadele a Južnom obvode. „Asi ho na smrť nudí, že sa musí učiť všetky tie dejiny a ako sa slušne správať, no vôbec si neuvedomuje, aké má šťastie.“

„Šťastie?“ zadíval som sa naňho.

„Tomu ver, došľaka. Ako všetci druhorodení.“ Pence si napravil rukoväť meča. „Nikdy sa nebude musieť báť, že musí ísť na Opevnenie či zaň. Je za vodou, Hawke. Veru je.“

Premeral som si toho hlupáka – vlastne nie, hlupáka nie. Pence možno nemal vzdelanie – ako nikto z prvorodených, pokiaľ nepochádzali z bohatých rodín –, ale nebol hlúpy. Len ho skrátka krmili rovnakými sprostosťami, ktoré krvavá koruna rozdávala plnými priehrštiami. Samozrejme, že podľa neho má jeho brat šťastie, keď ho na trináste narodeniny počas toho prekliateho rituálu odovzdali dvoru – ako všetkých druhorodených synov a dcéry. Vychovávali ich na dvore s tým, až raz dostanú požehnanie od bohov. Budú povýšení. No predpokladal som, že Owen mal väčšie šťastie než tretí synovia a dcéry,

ktorých odovzdávali počas rituálov ešte ako batolátá, aby slúžili bohom v rôznych chrámoch po celom kráľovstve.

Zaťal som zuby. Viera ľudí v povýšených bola veľmi silná. Čakatelia a čakateľky dostali v skutočnosti od bohov figu borovú, keď ich povýšili, a tretorodené deti nevychovávali, aby slúžili bohom, lebo tí spali už stáročia.

Lenže väčšina obyvateľov Solisa to nevedela, a ak mám pravdu povedať, nebolo až také ťažké pochopiť, ako povýšení všetkých presvedčili o svojej pravde. Ak sa človek díval iba po povrchu, nespochybňoval, že povýšených požehnali bohovia. Najmä nie, ak sa zdalo, že oplývajú silou, dlhovekosťou, bohatstvom a mocou, o akých mohli smrteľníci len snívať. Lenže povýšení – krvavá koruna, vojvodovia a vojvodkyne, povýšení lordi a dámy nemali s požehnaním nič spoločné.

Bol to posratý bdely sen.

Spoza nás sa ozýval čudný zvuk, tiché kvílenie, ktoré sa ľahko dalo pomýliť s hvízdaním vetra, no všetci na Opevnení boli vycvičení ten zvuk rozoznať. Výstraha. Otočili sme sa čelom ku krajine za hranicami Opevnenia, kúpajúcej sa v mesačnom svite.

Prešiel som na druhú stranu múra a zadíval sa na neúrodné kraje. Nakopené mraky zastierali väčšinu mesačného svetla, no mal som omnoho lepši zrak než ostatní na Opevnení či pod ním. Tesne za ním, kde kone nervózne erdžali, som zbadal, pred čím nás ten zvuk varoval. Za zástupom pochodní umiestnených kusisko cesty od Opevnenia sa na okrajoch Krvavého lesa zlievala hustá hmla a v nej som zbadal osamelý tieň.

Pence sa ku mne pridol, zadíval sa do tmy. Zrazu zbledol, no plecيا mal narovnané, keď vytiahol luk, čo mal upevnený na chrbte. Báľ sa, ale na odvahe mu to neubralo.

Krvavá koruna si nezaslúžila jeho ani mužov pod nami, ktorí sa vydali vpred. Niektorí z nich sa nevrátia.

Z Krvavého lesa sa ozval ďalší surový, prenikavý nárek a v hmle sa objavil druhý tieň. Potom ďalší. No hmla nehumla

ani neredla. Nezdalo sa, že prichádza krdeľ zatratených, no aj traja predstavovali nebezpečenstvo.

„Prekliati Atlantínčania!“ rozčuľoval sa Pence.

Pozrel som naňho a mal som čo robiť, aby som ho neskopol z Opevnenia – alebo aby som sa nerozozsmial, vzhľadom na skutočnosť, že preklínal tých, ktorých krv mala byť použitá na povýšenie jeho brata, až príde čas, keďže bohovia nikoho nepovyšovali. Krvavá koruna skrátka využívala atlantínsku krv.

A zatratení nemali s mojím ľudom nič spoločné. Neboli výsledkom nášho jedovatého bozku, ako presviedčali smrteľníkov. Boli to len ďalšie sprostosti, ktorými krvavá koruna zakrývala svoje zločiny a vyvolávala nenávisť voči Atlantínčanom. Pritom jedine povýšení boli zodpovední za tvory, ktoré zabíjali všetkých, čo sa im postavili do cesty, lebo prahli po krvi.

„Naozaj dúfam, že môjho brata čo najskôr povýšia,“ hlesol Pence a preglgol. „Chápeš, bude vo väčšom bezpečí.“

Hej, bude.

No bude ďalších ľudí premieňať na zatratených, ktorí Pencea jedného dňa môžu zabiť.

„Koľko rokov má teraz tvoj brat?“ Vedel som, že krvavá koruna zvyčajne nepovyšovala čakateľov a čakateľky, kým nedosiahli dospelosť.

„Nedávno mal šesťnásť.“ Pence privrel oči. „Neviem, či ho povýšia spolu s nepoškvrnenou alebo ešte počkajú. Ale určite čoskoro. Teda, ak sa to naozaj stane.“

Zmeravel som a zovrel rukoväť meča, aby som sa upokojil.

Nepoškvrnená.

Zhlboka som sa nadýchol a nevšímal si smrad, ktorý som už mal v podstate na jazyku. Ona bola dôvodom, prečo som bol v tomto posratom meste. Jej povýšenie sa malo udiat' asi v priebehu roka a malo byť najväčšie od čias ukončenia vojny pred niekoľkými stovkami rokov.

Pričom slovo „malo“ bolo v tomto prípade kľúčové. Pence totiž správne spochybňoval, či sa povýšenie bude konať.

Nebude.

Vyrovnaným hlasom som sa spýtal: „Prečo si myslíš, že povýšenie nebude?“

„Vážne sa pýtaš? Ty si nemyslíš, že stúpenci sa o niečo pokúsia?“ Prenikavo na mňa pozrel a sklonil luk. „Chcú si prisvojiť korunu. Alebo prinajmenšom robiť problémy. A to by dosiahli, keby zabránili v povýšení nepoškvrnenej.“

„Prečo má povýšenie nepoškvrnenej taký veľký vplyv na korunu?“ otočil som sa k nemu a nečakal, že mi bude vedieť odpovedať na to, čo som mal zistiť ja alebo niektorý z mojich špiónov.

Prižmúril na mňa oči. „Lebo nepoškvrnenú si vybrali bohovia,“ odvetil s úctivosťou, ktorú som často počul v hlase každého, kto rozprával o nepoškvrnenej, a každého sebavedomého magora, ktorý tie sprostosti šíril. Ibaže Pence nahodil tón, akoby som bol zaostálny, že sa na to vôbec pýtam.

Ešte šťastie, že som mu do tváre neskríkol: „Prečo?“ Prečo je nepoškvrnená vyvolená? Krvavá koruna sa nikdy neunúvala vysvetliť viac, než že jej povýšením sa začne nová éra. Bez ohľadu na to, koho sme sa pýtali alebo koľkých povýšených sme vypočuli, nikdy sme sa nedozvedeli iný dôvod než presvedčenie, že bude... zvestovateľkou nového veku.

„Počul som, že vojvoda má obavy z nadchádzajúceho rituálu,“ ozval sa Pence po chvíli s výrazom sklamaní na chudej tvári. „Predpokladám, že hovorí o skutočných hrozbách. Obáva sa, že pán temnoty pošťve stúpcov, aby niečo podnikli.“

Vojvoda sa nemýlil v svojich obavách z nadchádzajúceho rituálu. Nadvihol sa mi kútik úst, keď som sa odvrátil od Pencea, lebo mi napadlo, že by sa asi posral, keby vedel, vedľa koho stojí a s kým sa rozpráva.

S takzvaným pánom temnoty.

Princom padlého kráľovstva, o ktorom krvavá kráľovná tvrdí, že je odhodlaný vraždiť a ničiť. Mnohí tomu verili, no falošnému kráľovi a kráľovnej sa nepodarilo presvedčiť v Solise všetkých. Stúpenci vedeli, že kráľovstvo Atlantie nepadlo. Práve naopak, prosperovali sme a za štyri storočia od ukončenia vojny sme nanovo pretvorili naše kráľovstvo a posilnili armádu.

Keby Atlantia napadla Solis, čo mnohí u nás chceli, padol by. Zomreli by pritom tisíce, možno milióny ľudí. A presne to by sa stalo, keby som ten prekliaty rituál neprekazil a nezmocnil sa nepoškvrnenej.

Lebo ako asi obyvatelia Solisa netušia, krvavá koruna ukradla Atlantii niekoho veľmi dôležitého. Nielen jej princa, ale aj dediča trónu. Keby som ho neoslobodil, vojna by sa nedala odvrátiť. A tentoraz?

Nuž, tentoraz by sme neustúpili pre dobro ľudu.

ZÁVAN ROZKLADU

Šiesti strážcovia odišli na koňoch postarať sa o zatratených, skôr než sa dostanú k Opevneniu.

Vrátili sa traja.

Málokedy tých, čo zomreli za bránami Opevnenia, priniesli späť, aby ich mohli dôstojne pochovať. Niekedy z tela skrátka neostalo nič, nad čím by blízki mohli trúchliť. No zvyčajne jednoducho povýšení nechceli, aby ľudia vedeli, koľko strážcov zomiera v boji proti zatrateným.

Inými slovami, nechceli, aby ľudia vedeli, ako slabo majú situáciu pod kontrolou.

S napätím som sledoval, ako jeden zo strážcov zosadá z koňa tesne za Opevnením. Ledva stál na nohách. Zhlboka som sa nadýchol a zacítil som sladkastú stuchlinu... rozklad. Doriti. Vôbec sa mi nepáčilo, čo vidím či cítim, a tak som sa vybral na okraj Opevnenia a čakal, kedy sa strážca otočí.

„Hawke Flynn.“ Vysoko položený nosový hlas poručíka Doleny Smytha preťal tichý šum medzi strážcami na Opevnení. „Dnes som ťa nevidel na poobedňajšom nástupe.“

Pence sa pred Smythom uklonil, ako si to vyžadovalo jeho postavenie. Ja som sa neunúval. Namiesto toho som sledoval pohyby tmavovlasého strážcu, ktorý sa dole rozprával s niekoľkými ďalšími. „Bol som tam.“

„Práve vravím, že som ťa tam nevidel,“ odsekol poručík Smyth, čo bola sprostosť. Ved' ma videl. Vedel som, že áno, lebo si ma premeriaval, akoby chcel vidieť moju hlavu napichnutú na kole. „Nuž, ako presne si tu bol, Flynn?“

„Neviem, ako odpovedať na túto otázku.“ Strážca, ktorého som sledoval, vykročil a viedol svojho nervózneho koňa do stajne. Na okamih sa otočil, tvár mal z profilu vo svetle ohňa poblednutú. Spoznal som ho. Jole Crain. Taký mladý. Došľaka, ešte mladší než Pence. „Myslím, že túto otázku by bolo lepšie položiť liečiteľovi.“

„A to už prečo, dočerta?“ zaujímalo poručíka.

„Lebo ak ste ma nevideli...“ začal som a kútikom oka som zachytil Pencea. Akoby sa snažil zmiznúť po odchodi. „... asi máte niečo s očami.“ Vtedy som sa otočil k poručíkovi a napäto sa naňho usmial. Biely plášť kráľovskej stráže mu vial z útlych pliec ako vlajka porážky. Hoci dával všetkým naokolo pocítiť svoju autoritu ako mnohí v jeho pozícii, vytúžené miesto v kráľovskej stráži si zaslúžil. Iba silní a šikovní muži prežijú dosť dlho, aby sa dostali preč z Opevnenia. „Takže by ste si ich mali dať čo najskôr skontrolovať.“

„Ja mám oči v poriadku!“ Plavovlasý poručík vybuchol a jeho zvyčajne beztak červené líca sa mu od hnevu rozhoreli ešte viac.

V duchu som si opakoval, že prehodiť jeho zadok cez Opevnenie by mi veľmi nepomohlo. „Takže ste ma videli. Tak máte asi problém s pamäťou.“

Vykročil ku mne a rozšírili sa mu nozdry, no zrazu zastal. Tak silno zvieral rukoväť svojho meča, až mu obeleli hánky na pravej ruke. No nevytasil ho. Ale bolo jasné, že chcel. Nech už mu intuícia hovorila čokoľvek, zabránila mu v hlúpom kroku. Alebo mal rozum. Smyth bol inteligentný a navyše hajzel.

Začínal som si myslieť, či nie je príliš múdry. Príliš pozorný.

Od samého začiatku som ho totiž mal za zadkom, sledoval každý môj krok a kládol priveľa otázok.

„Tvoju neposlušnosť nahlásim,“ prehovoril napokon tónom ešte ostrejším než inokedy. „Uvidíme, čo na to povie veliteľ Jansen.“

Úsmev sa mi ešte prehĺbil. „Veru.“

„Len aby si vedel,“ precedil a nadvihol bradu, „nespustím z teba oči, Flynn.“

„A nie ste sám,“ odvetil som a žmurkol naňho.

Poručíkovi Smythovi zmeraveli plecيا. Zdalo sa mi, že má ešte niečo na srdci, ale na moje sklamanie sa pohlol ďalej, aby pokračoval v hliadkovaní, a cestou do mňa vrazil plecom.

So smiechom som sa pozrel za Penceom, ktorý takmer splynul s tieňmi na hradbách.

„Aké veľké máš ty gule, prosím ťa?“ opýtal sa strážca.

Odfúkol som si. „Pokial' viem, bežnej veľkosti.“

„Ani by som nepovedal.“ Pence prešiel cez cimburie a prehral si rozfúkané vlasy. „Smyth je hajzel.“

„Viem.“

„Tak potom ti je jasné, že svoje vyhrážky splní do bodky. Pôjde za veliteľom.“

„O tom nepochybujem,“ prikývol som a pritiahol si remeň. Stále som sa díval na miesto, kde som naposledy videl strážcu. „Jole Crain ma izbu v kasárňach, však?“

„Hej, na treťom poschodí.“ Pence zvrátil čelo. „Prečo sa pýtaš?“

Pokrčil som pleciami.

Pence na mňa chvíľu hľadel. „Teba poručík vôbec netrápi, však?“

„Ani zamak.“ A hovoril som mu pravdu.

Poručík Smyth sa ani nedostal na zoznam vecí, ktoré ma trápia.

Zdvihol som pohľad ku kamenným vežiam Citadely, potom som sa zadíval do diaľky za hranice Južného obvodu a Wishe-rovho lesíka, za širšie a krajšie ulice a veľkolepé panstvá. Pohľad som zameral na oblé múry zámku Teermanovcov, tia-

nuce sa do diaľky, kde asi nepoškvrnená pokojne spí v svojej kamennej, sklenej kletke, mimo dosahu.

No nie nadtľho.

ZOMREL SO SVOJIMI SNAMI

Prebehol som cez dvor citadely, kde trsy trávy predierajúce sa pomedzi štrbiny v dlažbe boli po rokoch cvičení udupané.

Našťastie, v citadele cvičili len nových strážcov. Výcvik ostatných sa odohrával cez deň na zámku Teermanovcov. Mne výcvik neprekážal. Vlastne som sa naň tešil. Čas strávený na dvore mi dával možnosť prezrieť si zámok.

A tiež som mal šancu vidieť ju.

Viac-menej.

Okrem zasadnutí Mestskej rady sa nepoškvrnenú na verejnosti nedalo vidieť. No ja som ju zahliadol, ako vyzerala na dvor z jedného z mnohých výklenkov. Zvyčajne som len zazrel bielu farbu jej šiat alebo závoja. Ešte sa mi nepodarilo vidieť črty jej tváre okrem mierne špicatej brady a prekvapivo plných pier vo farbe bobúľ. Nepočul som ani jej hlas.

Pravdupovediac, už som si začínal myslieť, že nemá ani hlasivky alebo že rozpráva len šeptom ako myš, ktorú desia hlasné zvuky. Neprekvapilo by ma to. Koniec koncov, takzvaná vyvolená musela byť buď poddajná, alebo vystrašená, ak dovolila, aby ju zahalili do závoja a riadili každú stránku jej života, prípadne ak verila tým sprostostiam, ktorými ju krmila falošná kráľovná – krvavá kráľovná. Druhá možnosť bola najpravdepodobnejšie vysvetlenie jej

dobrovoľnej poddajnosti, najmä ak mala povýšeného brata.

Niekoľkokrát som ju videl vo výklenku s vojvodkyňou, ktorá sledovala mužov pri výcviku, akoby ju viac zaujímali ich telá než krv. Čakatelky a čakatelia to tiež robili, zvyčajne sa chichotali spoza svojich hodvábnych vejárov pomedzi nie práve ostýchavé pohľady na trénujúcich strážcov. Dianie ich priťahovalo, ale prítomnosť nepoškvrnenej bola zaujímavým tajomstvom, a mňa v tých dňoch nezaujímalo máločo.

Každý v Solise vedel, že nepoškvrnená je nedotknutá obrazne aj doslovne, a tak to aj malo ostať. Ani v sne som si nevedel predstaviť, aké zastarané zdôvodnenie povýšení používali ani prečo. Pravdupovediac, mne to bolo srdečne jedno, ale vôbec nič nenasvedčovalo tomu, že by sa nepoškvrnená búrila proti klietke, do ktorej ju zavreli. Takže som pochyboval, že sa na strážcov pozerala z rovnakých dôvodov ako vojvodkyňa alebo ostatní.

O nepoškvrnenej sa nešírili vlastne vôbec žiadne reči, asi preto, že málokto mal dovolené sa s ňou rozprávať. Šíрили sa dokonca klebety, že strážcov prepustili alebo degradovali na prácu za hranicami Opevnenia len preto, že sa na ňu hoci usmiali alebo ju neškodne pozdravili.

Nevedel som o nej takmer nič. Vraj sa narodila v rúchu bohov, čo bol ďalší výmysel povýšených. Robotníci a chudoba si ju obľúbili, čo bolo jasné, lebo o nej rozprávali rovnako úctivo ako Pence vtedy v noci. A hovorilo sa, že je milá. Ktovie, odkiaľ to mohli vedieť, keď sa nesmeli zdržiavať v jej prítomnosti. Ich vernosť asi pochádzala skôr z hlúpych povier než z niečoho skutočného.

Nepoškvrnená pravdepodobne nebola hodná podpory ľudu, presne ako krvavá koruna, ktorú predstavovala. Lebo v konečnom dôsledku nemohla nevedieť, čo sú povýšení v skutočnosti zač – ako prebieha povýšenie a že sú zodpovední za netvorov, ktorí pripravili mnohých ľudí o život.

Potlačil som myšlienky na nepoškvrnenú a vošiel do zadnej chodby kasární, zabočil doľava a na schodisko. Bol som unavený, no hoci som mieril do svojej komnaty, nechystal som sa spať. Mojej hlave trvalo dlho, kým dokázala vypnúť, čo sa väčšinou stalo pár hodín pred svitaním, ak som mal šťastie. Došľaka, ani som si nepamätal, kedy som naposledy prespal celú noc.

V tú noc som mal pádny dôvod, prečo sa vyhnúť tichu mojej osamelej spálne a jej prázdnych, mŕtvych stien.

Schody som bral po troch a uvažoval, kde je Kieran. Povedali sme si, že sa budeme jeden druhému vyhýbať, najmä keď som mal poručíka neustále za zadkom. Kieran bol v mestskej stráži, takže šanca, že na seba narazíme, nebola veľká.

Mohol sa pohybovať trochu slobodnejšie než ja, no to znamenalo, že videl omnoho viac svinstiev. Vedel som, že chcel niečo urobiť s týraním, ktorého bol svedkom, ale nemohol, inak by na seba pritiahol pozornosť. A vykorisťovanie či zlé zaobchádzanie s najzraniteľnejšími sa v Masadónii len zhoršovalo. Aj takto totiž povýšení držali ľudí v Solise na uzde, aby sa zbytočne nevypytovali. Využívali strach.

Vyšiel som na tretie poschodie a na širokú chodbu. Netrvalo mi dlho nájsť izbu, ktorú som hľadal. Iní by si smrad rozkladu ešte nevšimli, no bol čoraz prenikavejší. Ďalej som kráčal vpred a kládol si otázku, čo za sprostosť zase stvárať.

Problém, ktorý tu dozrieval, ma predsa nemusel zaujímať.

Vlastne som im robil láskavosť. Mohol som prejsť okolo a počkať, kým prehrmí to, čo sa malo stať. Koniec koncov, čím menej strážcov, tým jednoduchšie to budem mať. A keby som mal rozum, každého smrteľníka aj s najmenším napojením na krvavú korunu by som vnímal ako nepriateľa.

No spoza zavretých dverí som počul chrápanie a pochopil som, že väčšina strážcov slúžiacich krvavej korune nemá o ničom ani potuchy. Toto poschodie bolo plné nevinných mužov,

a keby som nič neurobil, polovica z nich by bola mŕtva ešte pred východom slnka.

Alebo horšie.

Zastal som pri dverách a zaklopal. Do ticha sa ozvalo tlmené: „Čo je?“

Chytil som kľučku, stlačil ju a zistil, že nie je zamknuté. Otvoril som a vošiel dnu. Zrak sa mi okamžite prispôbil slabému svetlu v úzkej komnate a našiel som, koho som hľadal.

Jole Crain sedel na kraji postele či skôr vyvýšenej prične, tmavé vlasy mu zakrývali tvár a rukou sa držal za šiju. Akosi mi pripomínal brata, keď sa večer vrátil z pitky. V hrudi som pocítil bolesť, ktorá mi pripomínala bodnutie nožom. Určite to bolo jeho vlasmi. Brat ich mal trochu svetlejšie, taký špinavý blond, ale rovnakej dĺžky.

Myslieť na brata bola úplne posledná vec, ktorú som v tej chvíli potreboval.

Zavrel som za sebou dvere a rozhliadol sa po komnate. Brnenie nechal pri vchode, zbrane si položil na truhlicu pri konci postele – ležali tam všetky až na jednu. Dýka ležala vedľa neho na deke, v slabom svetle mala jej čepeľ karmínovú farbu. Krvel’.

Jole zdvihol hlavu. Pot mu zmáčal pramene vlasov na čele, dôkaz, že už ho zachvátila horúčka. Privrel oči. Pod nimi sa mu hromadili tieň, koža je tam tenká a rýchlo sa rozkladá.

A presne to sa s ním dialo. Rozkladal sa. Hnil. Bol už mŕtvy. „Flynn?“ opýtal sa.

Prikývol som a oprel sa o stenu. „Videl som ťa vracat’ sa spoza Opevnenia.“

„Fakt?“ položil si dlaň na koleno. Ruka sa mu chvela.

„Napadlo mi, že ťa pozriem a zistím, ako sa máš.“

Jole zažmurkal a odvrátil zrak. „Cítim sa... skvele.“

„Určite?“

Otvoril ústa, no vyšiel z nich len zachrípnutý smiech.

„Pohrýzli ťa, však?“ opýtal som sa.

Znova sa zasmial, no tentoraz roztrasene a trhane. Počkal som a netrvalo dlho, kým urobil správnu vec. Bez slova zdvihol ľavú ruku a vyhrnul si rukáv tuniky.

Tam som zbadal ďalšie potvrdenie toho, čo som už vedel.

Dve vrúbkované stopy po uhryznutí. Z roztrhaného mäsa vytekala olejovitá tmavá tekutina. Z pôvodne drobného zranenia sa už šírili červenkasto modré čiary, tiahli sa mu po predlakti a mizli pod rukávom.

Jolea premieňal a stávalo sa z neho to, čo ho poslalo zabiť. Krutý netvor poháňaný hnevom a neuhasiteľným hladom.

Každé telo reagovalo na infekciu inak. Mnoho z nich nevykazovalo žiadne viditeľné príznaky deň aj dva. Iné sa premenili v priebehu niekoľkých hodín. On patril k druhej skupine a stavil by som sa, že veľmi s tým súvisí aj miesto, na ktorom ho zatratení zasiahli. Pravdepodobne mu preťali alebo aspoň nahryzli žilu.

Jolea striaslo. „Som prekliaty.“

„Nie si.“ Zaklonil som hlavu. „Len si mal smolu.“

Otočil sa ku mne. Vpadnuté líca mal ešte prepadnutejšie. „Ak si už na Opevnení vedel, že ma pohryzli, mal si ma nahlásiť. Nenahlásenie sa považuje za zradu.“

Mal pravdu.

Odtlačil som sa od steny a zadíval sa na krveľovú dýku. Kameň na výrobu sa získaval z rubínovočervených skál, ktoré lemovali pobrežie Saionských morí stáročia pred mojím narodením. Ako malým nám s bratom otec hovorieval, že sú to slzy hnevu alebo smútku bohov, ktoré na slnku skameneli. Bola to jedna z mála vecí, ktoré dokázali zabiť zatrateného a všetkých, ktorých nakazil.

Zabíjal aj ich stvoriteľov.

Povýšených.

„Chcel si sa o to postarať sám?“ kývol som na dýku.

Vyčerpane sledoval môj pohľad. „Hej, ale nedokázal som to. Nemôžem sa jej ani dotknúť.“

Infekcia by mu to nedovolila. Obdivuhodná predstava – uhryznutie človeka natoľko ovládne, že si nedokáže ani vziať vlastný život.

„Ehm... chcel som ísť za veliteľom,“ dodal Jole, plecيا sa mu chveli. „No sadol som si, že si vydýchnem a... myslel som si, že mám viac času. Naozaj. Chystal som sa nahlásiť.“ Zadíval sa na mňa vodnatými očami. „Prisahám.“

Nevedel som, či hovorí pravdu. Asi nie, ale nemohol som mu to vyčítať. Nahlásiť sa znamenalo strašnú smrť, keďže povýšení z popravy nakazených radi robili verejné divadlo. Upaľovali ich zaživa, brutálny prejav rešpektu a úcty k obeť, ktorú podstúpili. Keby som Jolea nahlásil, jeho posledná spomienka – ak by ešte bol sám sebou – by boli jeho vlastné výkriky.

Postavil som sa pred neho. „Máš rodinu?“

Trhane vydýchol a pokrútil hlavou. „Mamka aj ocko zomreli už pred rokmi. Na akési... prechladnutie. V jednej chvíli boli v poriadku a v ďalšej zrazu už nie. Zomreli v rovnakú noc.“ Zadíval sa na mňa, každou chvíľou vyzeral staršie. „Nemám bratov ani sestry.“

Prikývol som a napadlo mi, že aspoň v tomto má šťastie. Vždy je lepšie, ak po človeku neostane nikto truchliť.

„Keby som mal, išiel by som za nimi,“ pokračoval. „Oni by... vedeli, čo robiť. Prišla by po mňa ona a dopriala mi dôstojnosť.“

Hovoril azda o niekom, kto odpovedal na tiché volanie bielejch vreckoviek zavesených v okne a na dverách? Trvalo mi strašne dlho zistiť, čo vlastne predstavujú. Väčšina ľudí, ktorých sme sa pýtali, sa tvárila, že nemá ani poňatia o ich existencii. No keď som zistil, čo znamenajú tie zdrapy bielej látky, ktoré sa občas objavili a potom rýchlo zmizli... pochopil som prečo. Označovali, kde býva takzvaný prekliaty, ktorého pravdepodobne nakazil zatratený presne ako Jolea Craina. Kus bielej látky sa v Masadónii používal na zavolanie tých, ktorí

riskovali obvinenie zo zrady, aby nakazeným dopriali rýchlu, dôstojnú smrť.

Skutočnosť, že ešte aj tento čin sa považoval za zradu a teda sa trestal smrťou, som absolútne nechápal, no neprekvapila ma. Krvavá koruna vynikala v nezmyselnej krutosti.

„Ona?“ opýtal som sa.

Prikývol a sťažka preglgol. „Dieťa bohov.“

Nepoškvrnená. Ľudia verili, že ona je dieťaťom bohov, no netušil som, prečo by jeho rodina, keby bola nažive, išla za ňou. „A ako by to urobila? Ako by ti dopriala dôstojnosť?“

„Ona... ona by mi priniesla pokoj.“

Prekvapene som naňho pozeral, keď ho zasiahol ďalší záchvat kašľa. Priniesla pokoj? Nechápal som, ako by to bolo možné. Infekcia mu ochromovala myseľ.

„Čo... čo urobíš?“ zachrčal Jole, dych sa mu zasekával v hrudi.

Sklonil som sa pred ním a usmial sa naňho. „Nič.“

„Č-čo? Musíš niečo urobiť.“ V jeho celkom prepadnutej tvári sa objavil zmätok a náznak paniky. „Ty...“ Otočil hlavu nabok, žily mu ostro vystúpili a zavrel oči. „Musíš...“

„Jole,“ povedal som a schytil mu do dlaní lepkavú, horúčkovitú tvár. Celé mladíckovo telo sa strhlo. „Otvor oči.“

Riasy sa mu zachveli a potom otvoril oči. Dúhovky mal modré. Nebol v nich ani náznak červenej. Zatiaľ. Znova začal zatvárať oči.

„Pozri sa na mňa, Jole,“ zašepkal som ešte tichšie, keď sa vo mne šířila prvotná sila mojich predkov – samotných bohov –, naplňala mi žily a zaplavovala izbu aj Jolea. „Nezatváraj oči. Pozeraj sa na mňa a len dýchaj.“

Dívali sme sa na seba.

„Ostaň pokojný.“ Neuhybal som jeho pohľadu. „Len dýchaj. Sústreď sa na svoj dych. Nádych. Výdych.“

Dlho a vyrovnané vydýchol. Napätie sa v jeho meravom tele zmiernilo. Uvoľnil sa. Nadýchol sa.

„Povedz mi, Jole, aké je tvoje obľúbené miesto?“

„Sny,“ zašomral.

Jeho obľúbeným miestom sú jeho sny? Zasraní bohovia, čo je toto za život? V hrudi ma zovrel hnev, no nedovolil som, aby ma ovládol. „Aký je tvoj obľúbený sen?“

Neváhal. „Jazdím na koni a cválam tak rýchlo, akoby som mal krídla... akoby som mohol vzlietnuť.“

„Zavri oči a vydaj sa tam. Vydaj sa do svojho obľúbeného sna, v ktorom cválaš na koni.“

Bez váhania poslušol. Sánka mu pod mojimi rukami ochabla. Rýchle mihotanie za zatvorenými viečkami ustalo. Dych sa mu upokojil ešte viac a prehĺbil.

„Cválaš na koni tak rýchlo, akoby si lietal. Si vo vzduchu.“

Jole Crain sa usmial.

Prudko som mu vykrútil krk. Praskla kosť a poškodil sa mozgový kmeň. Zomrel okamžite, sám so sebou a so svojimi snami, nie za zvuku vlastných výkrikov.